

τήν. Ἐκ προτέρων ὁμως διαβεβαιουμαι σοι ὅτι ἂν τε γυναιξὶν ἡδὲ ἀνδράσι σεβιζόμενος πλείστα μοχθηρότερα παρέλιπον. Ἐπιμελῶς δὲ πρὸς τούτοις πάσας τὰς κομψὰς εὐρημένας μοι λουδορίας καὶ ὕβρεις ἐκ τοῦ βασιλείου τῶν ζώων, τῶν φυτῶν, τῶν ἰχθύων, τῶν ἐντόμων κατὰ μεταφρ. εἰλημμένας ἀπεχώρισα ἵνα, ἐκ ἀδείας σου καὶ εὐκαιρίας τύχῃ, ὀλίγα τινὰ καὶ ἐκ τούτων προσεχῶς ἐπιστείλω σοι ἐντεῦθεν (1), διότι ἐπιλείποι μοι ἂν ἡ ἡμέρα, εἰ βουλομένην πάντα τὰ τοιαῦτα ἐκλέγειν καὶ δὴ καὶ ἕτερον χώρον τῆς Ἡρώς καταργεῖν. Ἀντὶ δ' εὐστόχων καὶ τεθηγμένων λόγων, δέξαι, φίλε, τὰ μὴ καλῶς κεκαρυκευμένα ταῦτα λόγια ἐπὶ τῇ πίστει ὅτι οὐ λυμανοῦμαι τὸ ἀρχέτυπον τῆς Ἡρώς κόσμιον καὶ εὐπρεπές.

Καὶ τούτων μὲν ἄλλες. Σοὶ δὲ καὶ τοῖς φίλοις τῆς Ἡρώς ἀναγνώσταις ἐπὶ τῷ ἐπὶ θύρῃς ἔτει παρὰ τοῦ τῶν πάντων Δοτῆρος.

Αἰτῶ — ὑγίαν, πρῶτον, εἴτ' εὐπραξίαν, τρίτον δὲ χαίρειν, εἰ δὲ βούλει, πρόσθε καὶ τὸ ἕτερον ἡμιστίχιον: εἴτ' ὀφείλειν μηδενί.

Ἀπολογίας μὲν οὐδὲν χρήζω οἶμαι νῦν, ὑπὲρ γλώττης εἰς οὕτως εὐφρημον εὐχὴν ὀλισθούσης.

Υγίαινε καὶ εὐδαιμόνει

Β. Α. ΜΥΣΤΑΚΙΔΗΣ.

Ἐν Ξηροκρήνῃ, τῇ 25 Δεκεμβρίου 1893.]

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΜΙΜΗΣ.

— Ὅχι, Κύριε, . . . εἰς τὴν τρίτην θέσιν ἐὰν θέλητε, ἀλλέως εἶναι ἀδύνατον. . . .

— Ἀλλ' ἀφοῦ σὰς λέγω ὅτι ἐπῆρα εἰσιτήριον διὰ σκύλον. . . .

— Δὲν σημαίνει. . . . ἔχομεν διαταγὴν. . . .

— Καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω πλέον καιρὸν νὰ υπάγω νὰ βάλω ἀλλοῦ τὸν σκύλον μου. . . . βλέπεις ὅτι τὸ τρακίνο φεύγει.

Καὶ ὁ κόμης de Trène ἤρπασεν ἀπὸ τὸν λαίμοδέτην τοῦ ἑνα μεγάλον μαλλιαρὸν σκύλον στακτὴν, τὸν ἔρριψεν εἰς τὸ διαμέρισμα καὶ ἐσπῆλθε κατόπιν τοῦ καὶ αὐτὸς ἐνῶ ὁ ὑπάλληλος ἔκλεισε τὴν θυρίδα ὑψώνων τοὺς ὥμους.

— Ταλαίπωρέ μου Πιερό, — εἶπεν ὁ κόμης εἰς τὸν σκύλον τοῦ, ὁ ὅποῖος καθήσας ἀπέναντί τοῦ τὸν ἐκοίταζε τρυφερὰ μὲ τοὺς ἐκφραστικούς καὶ ἀγαθοὺς ὀφθαλμούς τοῦ — ὅχ ἔμενα καὶ ἐγὼ ἐὰν δὲν σ' ἄφηναν νὰ μ' ἀκολουθήσῃς. . . .

Καὶ ἀφοῦ ξεδίπλωσε φρέμα, μὲ τὸ ὑποπὸν ἐσκέπασε τὰ γόνατά τοῦ, ἐξηκολούθησε λέγων:

(1) πρὸλ. θηρίον, κνώδαλον, κῆτις, κύων, γαλῆ, ὄνος, βοῦς, πῖθηκας, ὄς, λύκος, ἀηδὼν, κόραξ, φάλαινα κλπ., κλπ.

— Καὶ δὲν θά ἦτο μεγάλη θυσία! . . . Μὲ ἐνοχλοῦν πλέον τὰ ταξίδια. . . γηράσκωμεν, πτωχέ μου Πιερό, αὐτὸ εἶναι τὸ βέβαιον.

Ἐξήπλωθη ἐπὶ τοῦ σοφᾶ διὰ νὰ κοιμηθῇ, ἀλλ' ἔμεινε μὲ ἀνοικτοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ παρετήρει διερχόμενα τὰ δένδρα καὶ τοὺς ἀγρούς, σκεπτόμενος :

— Δὲν θὰ διασκεδάσω εἰς Vieilles-Roches ! *Α ! ὅχι ! . . . ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀποφύγω. . . ἄλλοτε διέμεινα ἐπὶ ὀλόκληρον μῆνα καὶ ἔτος. . . καὶ παρῆλθον πέντε ἔτη ἀφ' οὗτου δὲν ἐπάτησα τὸ πόδι μου ! . . . Αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν εἶχα πρόφασιν ν' ἀποφύγω. Ὁ Παῦλος καὶ ἡ σύζυγός του θὰ δυσηρηστοῦντο ἐναντίον μου. . . Καὶ τοὺς ἀγαπῶ πολὺ αὐτοὺς τοὺς καλοὺς Montreu ! . . . πολὺ. . . εἶναι εὐχάριστοι φίλοι. . . ἐκτὸς τούτου ἡ δούκισσα ἐπιμύηνως μὲ προσεκόλλεσε νὰ τὴν εὗρω εἰς Vieilles-Roches ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον. . . Καὶ ἂν δὲν ὑπακούσω εἰς τὴν πρόσκλησίν της θὰ τὰ χαλνούσαμε. . . δὲν χωρατεύει ἡ δούκισσα ! . . . ἀπαιτητικὴ τοῦ διαβόλου ! . . . ἤξεύρω κάλλιστα ὅτι μὲ λατρεῖ καὶ ὅτι εἶναι πολὺ κολακευτικὸν νὰ λατρεύηται κανεὶς ἀπὸ αὐτήν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους. . . Ποῖοι θὰ εἶναι οἱ λοιποὶ προσκεκλημένοι ; . . . Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα οἱ Grandpré . . . ὁ ὄρχαρος Γεράρδος . . . ἡ κυρία de Beije . . . οἱ Νορβίλ . . . ἡ γραία Μαρκησία de Vieille-Roche καὶ ἡ μικρὰ Μιμή. . .

Περνᾷ ὀλόκληρον τὸ καλοκαίρι εἰς τοῦ ἀνεψιοῦ της διὰ νὰ ἀναπνέῃ ἡ Μιμή καθαρὸν ἀέρα. . . ἡ Miss Polly, ἡ παιδαγωγὸς τῆς ρηθείσης Μιμῆς. . . ἦτις, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, εἶναι τὸ ἀξιολατρευτότερον καὶ παραδοξότερον παιδί πού εἶδα. . . Ποῖος ἄλλος ; . . ἡ δούκισσα καὶ ὁ δούξ, οἱμοὶ ! . . ὁ δούξ, ὅστις μ' ἀγαπᾷ καὶ αὐτός ! . . Ἐπὶ τέλους δὲν θὰ μείνω πολὺ ! . . Ἔστειλα ἕνα μόνον ἵππον . . . τρία κυνήγια, τελεία καὶ τελείωνε ! . . καὶ ἡ δούκισσα θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρίσιους ἢ θὰ στερηθῇ τῶν ἀδούλων περιποιήσεών μου. . . Δὲν εἶναι ἀλήθεια, Πιερό μου !

Ἐνῷ ἡ ἄμαξά, ἡ ὑποῖα τὸν ἐπερίμενε εἰς τὸν σταθμὸν ἔφερεν αὐτὸν εἰς τοὺς Vieilles-Roches, ὁ κ. de Trène παρετήρει τὴν μεγάλην χιονοσκεπῇ ὁδόν, τὴν ἐρημωμένην ἐξοχὴν καὶ διεννοεῖτο ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς τὸν διάβολον μέσα του, διὰ φύγῃ ἀπὸ τοὺς Παρίσιους κατὰ τὸν Ἰανουάριον. Ἦτο ἀπαίσιον ! οὔτε ἕνα κάρο, οὔτε χωρικός, τίποτε ! . . θὰ ἐφθανε μέχρι τοῦ πύργου χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ψυχὴν γεννητὴν. Καλπασμός ἵππου τὸν ἐξύπνισεν ἀπὸ τὴν ρέμβην του. Ἐσκυψε καὶ εἶδε διερχομένην ἐπὶ εὐγενοῦς ἵππου, πυρροῦ, ἰσχυροῦ ἀέπως, ἀλλὰ καθαρῷ αἵματος, γυναικίᾳ λεπτὴν καὶ λυγερὰν. Ἐφόρει μακρὸν φόρεμα ἀνοικτοῦ καστανοῦ χρώματος πολὺ σφυκτόν, τὸ ὁποῖον τὴν ἐκάλυπτε μέχρι ποδῶν. Μακρὰ πυκνὴ καὶ ξανθὴ κόμη ἐκυμαίνετο ἐπὶ τῶν ὤμων της ἐκχειλίζουσα ὑπὸ τὸν ὑψηλὸν της πῖλον. Καὶ ἦτο τὸσον ὡχροῦ ξανθοῦ χρώματος ἡ κόμη ἐκείνη ὥστε ἐταυτίζετο μὲ τὸ χροῦμα τοῦ ἐπανωφορίου καὶ μὲ τοῦ ἵππου, οὕτως ὥστε ἐσχημάτιζε σύνολον τοῦ αὐτοῦ σχεδὸν χρώματος. Ἡ μικρὰ γυνὴ ἔτρεχεν ἀπὸ ρυτῆρος ὑπηρετῆς μὲ κυανὴν στολὴν τὴν παρηκολούθει εἰς ἀπόστασίν τινα ἐπὶ φαυλοῦ ἵππου. Διερχομένη πλησίον τῆς ἀμάξης, εἶδε τὸν κόμητα καὶ ἤρχισε νὰ γελᾷ, μὲ φαιδρὸν γέλωτα, ὅστις ἔδειξε τοὺς ἀπαστράπτοντας αὐτῆς ὁδόντας.

— Τὸ ξανθὸν αὐτὸ μετέωρον θὰ εἶναι καμμία νέα γειτόνισσα τῶν Vieilles-Roches διενούθη ! . . . ποτὲ δὲν ἐγνώρισα εἰς τὸν ἐνοχλητικὸν αὐτὸν τόπον καμμίαν γυναικίαν τοιοῦτου κοψίματος ! . . . εἶνε μεθυστικὴ ! . . . καὶ νειωτάτη ! . . καὶ κακοανατετραμμένη. . . Διατὶ τάχα νὰ μὲ γελᾷ ; . . . θὰ εἶχα ὡς φαίνεται βλακῶδες ὕφος ὅταν τὴν ἐκοίταξα. . . Μπρρρ ! . . . τί κρύο ! . . . Δὲν φαίνεται νὰ εἶναι καμμὴν τρεμουλιάρικα ἡ γειτονοπούλα μας ! . . . Γυνὴ ἱππεύουσα μὲ τοιοῦτον καιρὸν δὲν εἶναι βεβαίως γυνὴ τῶν νευραλγιῶν καὶ τῶν ρευματισμῶν . . . ἀναμφιβόλως

θ' ακολουθῇ τὰ κυνήγια... Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ τὴν ἐπαινῶ καὶ θὰ μάθω διὰ τὴν ἐγγέλαισε!... Ἐπὶ τέλους ἐφθάσαμεν. Ἴδου ὁ Παῦλος εἰς τὸν ἐξώστην!...

Ὁ Μαρκήσιος de Montreu ἔσπευδεν εἰς συνάντησιν τοῦ φίλου του.

— Ἐπὶ τέλους ἐφθάσες!... τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι δὲν μᾶς παρκαθάρυνες μὲ τὰς ἐπισκέψεις σου!... ἡ γυναῖκά μου θὰ κατευχαριστηθῇ ποῦ θὰ σὲ ἰδῇ!... Μικελίνα, νὰ ὁ Ἰάκωβος.

— Ὡρμία γυνὴ χαριεστάτη καὶ κομψοτάτη προσήλθε τρέχουσα! Δόξα σοι ὁ Θεός!... ἐκάματε πολὺ καλὰ ποῦ ἤλθατε!... ἐγὼ δὲν τὸ ἐπίστευα πλέον, τὸ ξεύρετε;...

— Ἐλα — εἶπεν ὁ κ. de Montreu — νὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς τὸ δωμάτιόν σου... εἶνε περὶ τὸν νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν αἴθουσαν τώρα... δὲν θὰ εὕρῃς παρὰ μόνον τὴν θείαν de Vieille-Roche καὶ ἡμπορεῖς νὰ τὴν ἰδῇς ἄριστα κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος.

— Ἀ! εἶναι ἐδῶ ἡ θεία Vieille-Roche;...

— Ναί, εἶναι ἐδῶ... μὲ τὴν Μιμήν...

— Εἶναι καλὰ ἡ Μιμή;...

— Θαυμάσια!... Ὅθι εὕρῃς ἐπίσης τοὺς Grandpré τὴν κ. de Briye... Gerald...

— Ὅταν τᾶλεγα... ἐσκέφθη ὁ κ. Trène, ὅστις εἶχε μεγάλην ὀρεξίν νὰ γελᾷ — δὲν ἠπατήθη οὔτε κατὰ ἕνα προσκεκλημένον!... στοιχηματῶ ὅτι καὶ οἱ Νορβάλ εἶναι ἐδῶ... Αἰσιόραστοι ἄνθρωποι οἱ Montreu!...

— Ἐχομεν ἐπίσης τοὺς Νορβάλ, — ἐξηκολούθησεν ὁ Μαρκήσιος καὶ μὲ ὕψος ἀδιαφορίας προσέθεσε: — καὶ τὸν Δοῦκα καὶ τὴν Δούκισσαν de Bouillon... τοὺς γνωρίζεις πολὺ, νομίζω;

— Πολύ... Ἀλήθεια, πές με σὲ παρακαλῶ ποιὰ μπορεῖ νὰ εἶναι μία ὥραία γυνὴ τὴν ὁποίαν ἀπῆντησα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐρχόμενος.

— Πρόφθασες... ἔχεις μεγάλην τύχην ν' ἀπαντᾷς ὥραίας γυναῖκας εἰς Vieilles-Roches ἐσὺ... τοιαῦτα πράγματα δὲν συμβαίνουν εἰς ἐμέ!...

— Εἶναι νεωτάτη... εἶναι...

— Ὅθι μὲ εἰπῇς ἀργότερα πῶς εἶναι!... Ἐν τῷ μεταξύ ἄλλαξε, σὲ ξεύρω θ' ἀργήσῃς διὰ τὸ γεῦμα...

— Ὅταν εἰς τὰς ἑπτὰ ὁ κ. de Trène εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν διέκρινεν εὐθὺς τὴν Δούκισσαν καλωπισμένην μὲ τὴν θαμβωτικὴν τουαλέττα τῆς τὴν κ. de Brige περιβαλλομένην εἰς νέφος ἀπὸ οὐρανὶ τοῦλλι τὴν κ. δὲ Νορβάλ ἐνδεδυμένην κατὰ τὸν ἐπερχόμενον συρμόν, τὴν κ. de Grandpré, μέσα εἰς τὴν παράδοξον βελούδινον θήκην τῆς μὲ ἀργυρᾷ κεντήματα, τὴν ὁποίαν δὲν ἀφίνει ἀπὸ δεκαετίας καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς συλλογῆς ταύτης τῶν ὑπερκαλλωπισμένων τούτων γυναικῶν, τὸ ξανθὸν μετέωρον τὸ ὅποσον εἶχεν ἀπαντήσῃ πρὸ μικροῦ ἀλλὰ τώρα περιβεβλημένην βλούζαν ἐκ λευκῆς μουσελίνης, κυμαινομένην καὶ διαφανῇ ἄνευ οὐδενὸς στολισμοῦ.

— Διέτρεξε τὴν αἴθουσαν καὶ προσέκλινε πρὸ τῆς δεσποίνης de Vieilles-Roches ἥτις τοῦ ἔτεινε συμπαθῶς τὴν χεῖρα.

— Χαίρω πολὺ ἐπαναβλέπουσα ὑμᾶς, φίλτατέ μοι Ἰάκωβε καὶ ὁμολογῶ ὅτι σχεδὸν δὲν ἤλπιζα πλέον νὰ λάβω αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν. Καὶ ἐνῶ πάντες ἐπλησίαζαν τὸν κ. de Trène ἐξηκολούθησε:

— Τίποτε δὲν ἥλλαξεν εἰς Vieilles-Roches, βλέπεις, ... εὐρίσκεις τοὺς αὐτοὺς φίλους... κανεὶς δὲν λείπει...

— Ἀλλά, — εἶπεν ὁ κόμης, ὅστις παρετήρει γύρω του, — ἀλλὰ δὲν βλέπω...

— Ποῦτον λοιπόν;...

— Τὴν Μιμῆν. . .

— Πῶς δὲν βλέπετε τὴν Μιμῆν; . . . ἐφώνησεν ἡ δέσποινα γελῶσα — ἀλλὰ εἶναι ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν μύτην σου! . . .

— Αὐτό!... ἐψιθύρουν ἐκπληκτος — αὐτὸ εἶναι ἡ Μιμή!...

Τὸ ξανθὸν σύννεφον ἐπροχώρησε.

— Γὰρ ὄνομα τοῦ θεοῦ, ναί!... αὐτὸ εἶναι ἡ Μιμή!...

Καὶ ἐνῶ ἔμενεν ἀκίνητος, ἐμβρόντητος, ἐπανευρίσκων ἐν τῇ ὥραίᾳ ταύτῃ νεάνιδι τὸ παιδάριον τῆς χθές, αὐτὴ ἀνεφώνησεν γελῶσα!

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἤξιζε τὸν κόπον νὰ τὴν ζητῇς τόσον... διὰ νὰ τῆς εἰπῇς τόσα εὐχάριστα πράγματα.

— Μιμή!... — ἐφώνησεν ἡ δέσποινα μὲ ὕφος ἐπιπληκτικόν.

— Μὴ μιλῶνεις, Μάμη, μὴ μιλῶνεις δὲν τὸ ξανακάμνω!...

Καὶ ἀπομακρυνθεῖσα ἐπῆγε νὰ ὁμιλήσῃ μὲ τὸν Γερζλδον καὶ μὲ τὸν μικρὸν de Grandpré. Ἡ δούκισσα τὸν ἐκάλεσε πλησίον τῆς διὰ νεύματος τὸ ὅποιον, ὡς αὐτὴ ἐνόμιζε, μόνος αὐτὸς διέκρινε· ἀλλ' ἐκεῖνος, ἐνῶ τὸν κυρφομιλοῦσεν ἡ δούκισσα τῷ ἐφάνει ὅτι ἡ Μιμὴ ὁρθία εἰς γωνίαν τῆς αἰθούσης τοὺς παρετῆρε μὲ ἐμπαικτικὸν βλέμμα. Ἐπεισματώθῃ ὑπερβολικὰ, καὶ προαπησυχολημένος ἀπὸ τὸν περιγέλων τὸν ὅποιον ἐμάντευεν εἰς τὸ διακυγὲς βλέμμα τῆς νεάνιδος, ἤκουεν ἀφηρημένως τὰς τρυφερὰς διαδηλώσεις μὲ τὰς ὁποίας τὸν παρεβάρουν ἡ δούκισσα.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἐπλησίασε τὴν Μιμῆν ἣτις ἡτοιμάζετο νὰ προσφέρῃ τὸν καφέ.

— Δὲν εἶσθαι πλέον δυσχερὴς τὴν ἐναντίον μου διὰ τὴν βλακώδη ἐκπληξίν μου;...

— Ἀλλὰ ποτὲ δὲν δυσχερὴστῆθην ἐναντίον σας, Κύριε!...

— Κύριε;... Ἐν εἰσέυρατε πόσον μοῦ φαίνεται παράδοξον νὰ καλοῦμαι κύριος ἀπὸ ὑμᾶς;

— Διὰ βόλε!... Πῶς θέλετε νὰ σᾶς καλῶ;...

— Ἀλλοτε, ἐλέγατε Ἰάκωβε!...

— Ναί!... ἄλλοτε... ὅταν ἤμην δώδεκα ἐτῶν!... ἀλλὰ τώρα εἶμαι δέκα ὀκτώ... καὶ ἂν τὸ ἔκανα ὀλόκληρος ἡ οἰκογένεια ὡς εἶς ἄνθρωπος θὰ ἐξεγείρετο διὰ νὰ κηρύξῃ ὅτι εἶμαι κακῶς ἀνατεθραμμένη... καὶ διὰ πρώτην φοράν θὰ εἶχε δίκαιον ἡ οἰκογένεια... πρέπει νὰ εἴμεθα δίκαιοι.

— Ἀς εἴμεθα δίκαιοι!... ἀλλ' εὐρωμεν τὸν μέσον ὄρον...

— Τὸν μέσον ὄρον;... ἀλλὰ τί μέσον ὄρον;... βέβαια δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς ἀποκαλῶ γέρε μου καθὼς τὸν θεῖον Παῦλον;...

— Ὅχι... ἀλλ' ὅπως δήποτε... μὲ λυπεῖ ὑπερβολικὰ αὐτὴ ἡ ἐθιμοτυπία· εἶμαι τόσον εὐτυχὴς πού σᾶς ἐπαναβλέπω!... καὶ ὑμεῖς... σᾶς εὐχαριστεῖ ἄραγε τοῦτο διόλου;

— Ἀλλὰ βέβαια καὶ μὲ εὐχαριστεῖ.

— Πόσον εἶσθε χαρίεσσα!... ἐνθυμείσθε ὅταν ἐπαίζαμεν μαζὶ τὸν ταχυδρόμον;... ἀνεβαίναμεν ἐπὶ θρανίου, ἐγὼ εἰς τὸ ἐν ἄκρον ἡμῶν ὁδοῦ... ὑμεῖς ὀπισθεν μὲ τὸ κέραν εἰς τὰς χεῖρας.

— Ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἶσθε πολὺ καλὸς δι' ἐμὲ — εἶπεν ἡ Μιμὴ γελῶσα, — καὶ ὅτι κατεχρῶμην τῆς καλωσύνης σας!...

— Διόλου, διόλου! ἡμῶν κατευχαραστημένος!... Ἐκείνην τὴν ἐποχὴν μὲ ἐκάμνατε τὴν τιμὴν νὰ μ' ἀγαπᾶτε ὀλίγον...

— Βεβαίως!...

— Καί όταν σᾶς ἔλεγα ἀπαντῶν εἰς τᾶς φιλικὰς σᾶς διαδηλώσεις... διότι μὲ ἐκάμνατε φιλικὰς διαδηλώσεις...

— Ἐπρεπε!... διὰ νὰ σᾶς πείσω νὰ παίζετε μαζί μου...

— Τὸ ὑπωπτευόμεν πάντοτε δι' ὃ σᾶς ἀπῆντων; «Μὲ ἀγαπᾶτε τώρα, Μιμή, ἀλλ' ὅταν θὰ μεγαλώσητε οὔτε κἂν θὰ μὲ ἀναγνωρίζετε...» τότε ἤξεύρατε τί μὲ ἀπαντήσατε;...»

— Πσίτ!...

— Πῶς εἶπατε;

— Εἶπα ὅτι σᾶς ἀπῆντων: «Πσίτ!»...

— Ἀλλ' ὄχι...

— Τότε ὡς φαίνεται μετεβλήθη!...

— Ἀ!... καὶ τώρα θὰ μ' ἀπαντούσατε «Πσίτ!»;

— Βεβαιότατα!... δηλαδή ἐξαρτᾶται πρὸς ποῦον... ὄχι βεβαίως εἰς κάποιον εἰς τὸν ὅποιον ὀφείλω σεβασμὸν...»

— Ὡστε κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἰς ἐμὲ εἰς τὸν ὅποιον δὲν ὀφείλατε οὐδένα σέβας...

— Ὡ ναί!... εἴσθε τοσοῦτον γεροντότερός μου!... Συγγνώμην!...

— Δὲν βλέπω τὸν λόγον!...

— Ὡ... ναί!... εἶναι ἀνόητον ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶπα...

— Ἀφοῦ ἐπιμένετε θὰ σᾶς ἐπαναλάβω ἐκεῖνα τὰ ὅποια μὲ ἀπαντούσατε, τὸ θέλετε;

— Ναί!...

— Ἀπεναντίας, Ἰάκωβε, θὰ σᾶς ἀγαπᾶ περισσότερο ἀφοῦ θὰ ἦμαι μεγαλυτέρα!...»
Δὲν εἶναι ὥραρον; αἶ! δὲν λέγετε τίποτε;

— Μὴ νομίζετε ὅτι θὰ γεμήσω τώρα ἀπὸ θαυμασμὸν διὰ τὸν ἑαυτόν μου;

— Καὶ — ἐξηκολούθησεν ὁ κ. de Trène λαυβάνων τὰς μικρὰς χεῖρας τῆς νεάνιδος εἰς τὰς ἰδικὰς του καὶ κρατῶν αὐτάς — καὶ εἴσθε τόσοι θωπευτικῇ, τόσοι φαιδρά, τόσοι καλή, ὥστε ἡσθανόμην σπαρταττομένην τὴν καρδίαν μου ὅταν σᾶς ἐγκατέλιπον...

Ἡ Μιμή ἀπέσυρε τὰς χεῖράς τῆς καὶ ἀπεμακρύνθη λέγουσα:

Ὡ... Ἡξεύρατε!... δὲν πρέπει νὰ μοῦ λέτε συγκινητικὰ πράγματα!... δὲν μ' ἀρέσουν!...

— Διάβολε — διενόηθη — ἡ θωπευτικὴ καὶ τρυφερὰ παιδίσκη, κατήντησε ξηρὸν καὶ κακοανατεθραμμένο μισογύναικο!... Ναὶ ἀλλὰ καὶ διαβουλεμένα ὥραία μ' ὅλα ταῦτα!... «Πρέπει νὰ εἴμαστε δίκαιοι» — ὅπως ἔλεγε πρὸ ὀλίγου... εἶναι ἀδύνατον νὰ εὐρεθῇ ὃν τόσοι ἰδιαιτέρως θελκτικόν!...

Κατὰ τὰς ὀκτὼ ἀκολουθοῦς ἡμέρας τῆς εἰς Vieilles-Roches ἀφίξεώς του ὁ Ἰάκωβος de Trène ὑπέφερε τὰ σκώμματα καὶ τὰς εἰρωνίας τῆς Μιμῆς.

Φοβερὰ στραβοχαϊδεμένη ἀπὸ τὴν θείαν τῆς Μικελίαν, ἥτις εἶναι ἐπίσης ἀνάδοχος τῆς, καὶ γνωρίζουσα ὅτι τὴν λατρεῖ ἡ μάμμη τῆς, ἥτις εἶναι αὐστηρὰ κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον, ἡ Μιμή κάμει ἀκαθῶς ὅ,τι θέλῃ καὶ εἶνε ὅπως τὸ εἶπεν ὁ κόμης «Ἐνὰ μισογύναικο κάκιστα ἀνατεθραμμένον» ἀθῶα ἐντελῶς ἀγνοοῦσα πᾶν ὅ,τι ὀφείλει νὰ ἀγνοῇ, ὁμιλεῖ μὲ ἰδιαίτερον τρόπον περὶ ὅλων τῶν πραγμάτων καὶ δι' αὐτὸ τὴν κρίνουν αὐστηρῶς. Ἡδὲ, πρὸ τῆς ἐλευσεως τοῦ Ἰακώβου εἶχε μυρισθῇ ὅτι ἡ δοῦκισσα ζωηρῶς ἐνδιαφέρετο δι' αὐτόν. Χίλιαι λεπτομέρειαι, χίλια ἀστήμαντα πράγματα παρατηρηθέντα τυχαίως ὡς ἐκ τῆς ζωηρᾶς περιεργείας

της ἐπεβεβαίωσαν τὰς ὑπονοίας της. Καὶ ἂν ὅτου ἦτο βεβαία, ὅπως ἔλεγε, διὰ τὸ ἀφ' ἑνὸς τῆς κ. de Bouillon καὶ τοῦ κ. de Trène» ἐπηρεαζομένη ἀποκλειστικῶς πῶς νὰ ἐνοχλήσῃ, νὰ περιγελάσῃ, καὶ νὰ γελωτοποιήσῃ τὸ φλῆντ τοῦτο τὸ ὅποτον τὴν ἡγγίξε. Εὗρισκε τρόπον νὰ μεταβῇ εἰς πέντε λεπτὰ ἀπὸ τὸ θερμοκήπιον εἰς τὴν βιβλιοθήκην· ἀπὸ τοὺς διαδρόμους τῶν δωματίων εἰς τὸ περίπτερον τοῦ κήπου, ἐπὶ τέλους εἰς ὅλα τὰ ἀπόκεντρα ἢ μεμονωμένα μέρη ὅπου ἤξευρεν ὅτι θὰ τοὺς εὔρῃ. Καὶ ὅταν τοὺς εὗρισκεν, ἐμειδία τόσον περιπαικτικὰ, τοὺς ἠρώτα μὲ φωνὴν τόσον προσποιημένην ἀὲν δὲν θὰ τοὺς ἠνόχλει, ζητοῦσα καὶ εἰς τὰς ὑψηλοτέρας θέσεις τῆς βιβλιοθήκης, βιβλίον διὰ τὴν μάχην της, ὥστε ὁ κ. de Trène ἐκπληκτος καὶ ἀπὸ τὴν ἐκτακτον ταύτην ἀταραξίαν κατήντησε νὰ θορυβῇται ἀπὸ τὰς αἰφνιδίους πλὴν καὶ περιμενομένας ταύτας ἐμφανίσεις τοῦ μικροῦ τούτου κατασκόπου. Ἡρῳικά καὶ ἐπικύλιζεν ὡς παδῖον ἐπ' αὐτοφῶρῳ συλληφθὲν καὶ ἡ ἀμυχανία του αὐτὴ ἐξέπληττε καὶ διεσκέδαζε τὴν Μιμήν.

Μίαν ἡμέραν εἰσῆλθεν εἰς τὸ θερμοκήπιον, ὅπου ἡ δούκισσα ἐπέπληττε τὸν Ἰάκωβον ὅστις καὶ πῶς ἐφάνετο ἀδύμονων. Ἐστάθη, γελῶσα, μὲ τὸν φαειρὸν της γέλωτα καὶ εἶπε μὲ ὀξεῖαν φωνήν.

— "Ω!... νὰ μὴ σὰς ἐμποδίζω τὴν συνδιάλειξιν!... ἔρχομαι διὰ νὰ κόψω μόνον δύο γαρδένιες καὶ φεύγω.

Παρωγισμένη, ἡ κ. de Bouillon ἐξῆλθε ὀρμητικῶς χωρὶς ν' ἀσχοληθῇ διὰ τὸν κόμητὰ ὅστις δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ...

— Λοιπὸν!— ἠρώτησεν ἐμπαικτικῶς ἡ Μιμή, ἥτις ἐφάνετο προσεκτικῶς ἐξετάζουσα τὰς γαρδένιαις — Λοιπὸν! πάλιν τὰ μπλέξαμε;...

— Ἀλλὰ Δεσποινίς...

— "Ω!... ἡξεύρω ἄριστα ὅτι αὐτὸ δὲν μ' ἀποβλέπει!... ἀλλὰ σὲ λυποῦμαι ὅπως δήποτε, διότι δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἶνε πολὺ διασκεδαστικόν... ὅταν ἐξακολουθῇ τόσον...

— Τῇ ἀλήθειαι, — εἶπεν ὁ κ. de Trène δυσκνσχέτων, — δὲν ἡξεύρω τί ὑποθέτετε... ἀλλὰ δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἐπιτρέψω...

— Νὰ ὑποπτεύωνται τὴν κ. de Bouillon;... ἡσυχάσατε!... τὴν σέβομαι τὴν κ. de Bouillon!... πρῶτον ἕνεκα τῆς ἡλικίας της... καὶ ἔπειτα ἕνεκα τοῦ... τοῦ αἰσθηματος... τοῦ ὅπως σεβαστοῦ τὸ ὅποτον τρέφει δι' ὑμᾶς...

— Δι' ἐμέ;... ἠρώτησε μὲ ὕψος τὸ ὅποτον προσεπλάθει νὰ καταστήσῃ ἐκπεπληγμένον.

— "Ω! μὴ προσποιῆσθε τὸν ἐκπεπληγμένον!... σὰς λατρεύει...

Καὶ ἔπειτα ἀπὸ μίαν στιγμὴν προσέθεσε γελῶσα — σὰς λατρεύει ἀλλὰ σὰς ἐνοχλεῖ ἐλεεινὰ, ἔ;

Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ Ἰάκωβος ἀνταπήντησεν αὐστηρῶς.

— Ἐκεῖνο τὸ ὅποτον μὲ ἐνοχλεῖ δεσποινίς, διὰ νὰ ὀμιλήσω καὶ ἐγὼ τόσον μεταφορικῶς ὅσον καὶ ὑμεῖς, εἶναι ὅτι εὗρισκομαι ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην καὶ τρόπον τινὰ ξενίζομαι ἀπὸ μικρὰν κόρην τόσον αὐθάδη, κακῶς ἀνατεθραμμένην, καὶ ἀφιλόξενον... εἰς τὴν ὁποίαν δὲν δύναμαι νὰ εἶπω ὥσως ὅσον τὸ ἐπεθύμουν, ὅτι σκέπτομαι διὰ τὸν τρόπον καὶ διὰ τὸν χαρακτῆρα της.

Βλέπων δ' ὅτι ἡ Μιμή ἠρῳικά καὶ ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν, ὁ κ. de Trène ἐξηκολούθησε, — καὶ ἐὰν ἡ Μάμη σας ἤξευρε ἐκεῖνα τὰ ὅποια...

Ἡ μικρὰ ὕψωσεν ὀρμητικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ἡ μάμμη! ἂ ναι ἄς ὁμιλήσωμεν διὰ τὴν μάμμην!... θὰ κατεθέλγετο ἀναμφιβόλως ἐν ὑπωπτεύετο ὅτι ἐξελέξατε τὸν οἶκον τοῦ θείου μου καὶ τῆς θείας μου διὰ.... διὰ....

Ἐστάθη, προσπαθοῦσα νὰ ἐκφράσῃ τὴν σκέψιν τῆς.

— Δεσποινίς, — ἐψυθύρισεν ὁ Ἰάκωβος ἐρυθριῶν καὶ αὐτός, — σὺς βεβαιῶ ὅτι ἐσεβάσθην πάντοτε τὸν οἶκον τοῦ θείου σας, καὶ ὅτι δὲν ἔκαμα τίποτε, τὸ ὅποῖον νά....

— Δὲν ἔκάματε τίποτε;... Ἄ! αὐτὸ δὲ εἶναι ὑπερβολικόν!... σὺς εἶδα!...

— Μὲ εἶδατε;... καὶ τί ἔκαμα;... ἠρώτησεν, ὑπερβέβαιος ὅτι κατ' οὐδὲν παρέβη τὰ καθήκοντα τῆς φιλοξενίας.

— Σὺς εἶδον νὰ φιλήτε τὴν κ. de Bouillon, εἰς τὸν διάδρομον πρὸ δύο ἡμερῶν, ἐφώνησεν, ἐνῶ ἀπέσπα βιαίως μίαν γαρδένια, τῆς ὁποίας ἐκλόνησε ὅλον τὸ δενδρύλλιον.

— Ἄ! εἶπεν ὁ κ. de Trène καθησυχάσας, — μόνον αὐτό;...

— Διάβολε!... ἀπήντησεν ἐκείνη μ' ἀγανάκτησιν· διερωτῶμαι τί ἦτο δυνατόν νὰ κάμῃτε περισσότερον;

Ὁ κόμης ἐμβρόντητος παρετήρησε τὴν Μιμήν, ἥτις δὲν ὑπεχώρησε. Μὲ συνεσπασμένης ὀφρὺς, μὲ χεῖλην δυσηρεστικμένα ἐξερράγῃ εἰς γέλωτα....

— Δεσποινίς Μιμή, — ἤρχισε, — ἐγώ....

Διεκόπη αἰφνιδίως. Ἐκσφενδονίσασα ὀρμητικῶς τὸ μὲ τὰς γαρδενίας καλαθάκι τῆς καὶ τὸ χρυσοῦν ψαλίδι. μὲ τὸ ὅποῖον ἔκοπτε τὰ ἄνθη, ἡ Μιμή εἶχε φύγει.

— Παράδοξον μισογύναιον! — ἐψιθύρισε — κακὴ σὰν τὴν ψώρα καὶ σεμνὴ ταυτοχρόνως!... προγματικὸν μικρὸν προϊόν τοῦ τέλους τοῦ αἵματος!... μικρὸ μανιτάρι, περισσότερον δηλητηριῶδες κατὰ τὸ φαινόμενον παρὰ κατὰ βῆθος!... μικρὸν φαινόμενον, τὸ ὅποῖον θὰ εἶναι ἐνδιαφέρον... διὰ τὴν ἐπερχομένην γενεάν!...

— Τώρα πρέπει νὰ εὐρώμεν τὴν κ. de Bouillon!... ποῦ στὸ διάβολο πῆγε;

Μὴν παρῆλθε καὶ ὁ κ. de Trène ἔμανε πάντοτε εἰς Vieilles-Roches. Διέταξε καὶ τὸν ἕφεραν δεύτερον ἵππον καὶ δὲν ἔχανε καλὸν κυνήγιον. Ἡ δούκισσα ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ περὶ ἐπιστροφῆς εἰς Παρίσιους· ἐστενοχωρεῖτο. Ὁ Ἰάκωβος τῇ ἐφαίνετο κατηφής, κατεχόμενος ἀπὸ καπνοῖαν σκέψιν, ἀφρημένος καὶ ἤλπιζεν ὅτι οἱ Παρίσιοι θὰ τῷ ἀποδώσουν τὴν συγῆθη φαιδρότητα του.

Ὅσον διὰ τὴν Μιμήν, πάντοτε ζωηρότερα, εὐτραφεστέρα, παραδοξότερα διήρχετο τὰς ἡμέρας τῆς ἱππεύουσα καὶ τὴν νύκτα χορεύουσα, ἀφίνουσα νὰ τὴν περιποιῶνται ὅλοι οἱ κυνηγοί, ἀλλὰ προπάντων ὁ ὥρατος Γεράλδος de Champren, ὅστις τὸ πρῶτον ἐπὶ ζωῆς του κατεγίνετο μὲ νέαν κόρην καὶ ὅστις ἐπίσης δὲν ὠμίλει περὶ ἀναχωρήσεως.

— Εἶναι παράδοξον, — ἔλεγεν ἐνίοτε ἡ μάμμη, ἥτις ἐγνώριζε κάλλιον παντὸς ἄλλου τὴν Μιμήν, βλέπουσα αὐτήν, — εἶναι παράδοξον!... ὅλοι ὑμεῖς θαυμάζετε τὴν εὐδιαθεσίαν καὶ εὐθυμίαν τῆς Μιμῆς καὶ ἐγὼ δὲν συμμερίζομαι διόλου τὴν ιδέαν ὑμῶν.... ἔχει κατὰ αὐτὴν ἡ μικρά.

— Ἐγὼ, θεία μου — ἀπῆντα ἡ κ. de Montreu — βλέπω τὰς παρειάς τῆς, ἀκούω τὸν γέλωτά τῆς καὶ εἶμαι πληρέστατα ἡσυχος!...

— Ἀκριβῶς αὐτὸ μ' ἀνησυχεῖ ἐμεῖ!... δὲν μὲ φαίνεται φυσικόν, δὲν εἶναι ἀλήθεια Ἰά-

κωθε; τί λέγετε ὑμεῖς ὅστις τὴν βλέπετε πάντοτε καὶ μὲ τὸν ὁποῖον δὲν στενοχωρεῖται, πῶς σῆς φαίνεται;

Ἄλλ᾽ — ἀπάντα ὁ κ. de Trène κᾶπως ἀμνηχανῶν, — μὲ φαίνεται πλὴν καλὰ... ἡ δεσποινὶς Μιμὴ φαίνεται ὅτι ἔχει ἄριστα τὴν ὑγίαν καὶ γίνεται ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ὠραιότερα!... Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι δυσκόλως θὰ διεφώτιζε τὴν μάμην ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἐγγονῆς της. Ἀπὸ τὴν σκηνὴν ἐκείνην τοῦ θερμοκηπίου, ἡ Μιμὴ δὲν τὸν ὠμίλησε διόλου, καὶ τὸν ἀπέφρουγε μὲ τρόπον ὥστε οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ὑποπτευθῇ ὅτι ἤλλαξεν ὡς πρὸς αὐτόν.

Ἐπὶ τέλους ὁ δοῦξ καὶ ἡ δούκισσα ἀνῆγγειλαν τὴν ἀναχώρησίν των καὶ προσεκάλεσαν τὸν Ἰάκωβον νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ. Ἐδέχθησαν καὶ τὸν Πιερό τὸν ὁποῖον ὁ κύριός του δὲν ἐνόει νὰ ἀφήσῃ ποτέ. Ἀπεφασίσθη νὰ κάμουν τελευταῖον κυνήγιον μ' ὅλον τὸ δριμύ ψῦχος· ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ ἱππεύσῃ ἡ κ. de Bouillon ὀπισθοχώρησε λέγουσα ὅτι ἐφοβεῖτο μήπως ἀρπάξῃ καμμίαν νευραλγίαν ὡς δῶρον διὰ νὰ φέρῃ εἰς Πιερσίους.

Ὁ Ἰάκωβος τρέμων ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ κατηφῆς ἀνεχώρησε μὲ τοὺς λοιποὺς κυνηγούς.

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς φερούσης πρὸς τὸ μέρος τῆς συναντήσεως ἡ Μιμὴ εὗρέθη παρ' αὐτῶ: τῇ εἶπε μὲ ὕψος ἀπότομον:

— Πῶς, δεσποινίς μὲ κάμετε τὴν τιμὴν νὰ ἦσθε πλησίον μου;... μήπως ὁ ὠραῖος Γεράλδος δὲν εἶναι μεθ' ὑμῶν σήμερον;

Ἡ Μιμὴ ὑψωσε τὰς ὀφρὺς μὲ ἀπορίαν, ὡς εἰ μόνον τότε διέκρινε τὸν κ. de Trène καὶ ἀπάντησε μὲ εὐστοχίαν:

— Μπᾶ!... εἰσθε ἐδῶ ὑμεῖς;... θὰ ἐστοιχημάτιζον ὅτι καὶ ὑμεῖς δὲν κυνηγεῖτε σήμερον...

— Καὶ διατί νὰ μὴν κυνηγῶ;...

— Ξεύρω κ' ἐγώ!... ἴσως διότι καὶ ὑμεῖς ἔχετε νευραλγίας...

Δηχθεὶς ὁ Ἰάκωβος ἀπάντησε:

— Βλέπω, δεσποινίς, ἀπὸ τὴν πικρίαν τῶν ὑπονοουμένων σας ὅτι σῆς ἡγγισα ὁμιλῶν διὰ τὸν φίλον μου Γεράλδον, ἀλλὰ...

— Μὲ ἡγγίσατε;... ὦ! διόλου!... ὁ κ. de Champreu μὲ ἐκφράζει αἰσθήματα, τὸ βλέπω... ἄλλως, ὅλος ὁ κόσμος τὸ βλέπει!... καθ' ὅτι τοῦτο γίνεται ὑπὸ τὸ προσταυτικὸν βλέμμα τῆς οἰκογενείας, ἥτις θὰ ἠὲ χαριστεῖτο πολὺ ἀπὸ τὸν γάμον τοῦτον... ἐπὶ τέλους, κατὰλληλον...

— Ἄ!... — ἐψιθύρισε ὁ Ἰάκωβος ὑψώνων τοὺς ὤμους — εὕρισκετε ὅτι ὁ γάμος οὗτος θὰ ἦτο κατὰλληλος;...

— Συγγνώμην... δὲν ὠμίλησα περὶ ἐμοῦ, ἀλλὰ περὶ τῆς οἰκογενείας μου... καὶ ἐπὶ τέλους τί ἐνδιαφέρει ὑμῶς τοῦτο; — προσέθεσε στηλώνουσα τὸ ὠραῖον αὐτῆς βλέμμα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κ. de Trène δὲν ἔχετε σκοπὸν νὰ μὲ νυμφευθῇτε;... δὲν εἶνε ἀλήθεια;...

Τεθορυβημένος, συγκεκινημένος, ἀπάντησε γελῶν ὅπως κρύψῃ τὴν ἀμνηχανίαν του.

— Ἄ! Δεσποινίς!... εἶμαι τριάκοντα ὡκτὼ ἐτῶν... εἰσθε μόνον δέκα ἐπτὰ... τὰ μικρὰ κοράσια δὲν ἀγαπῶσι τοὺς γέροντας κυρίως...

— Καὶ δικτὶ; — ἐφώνησεν πεισματωδῶς ἡ Μιμὴ, — ἀγκυπᾶτε τὰς γραῖας γυναικας ὑμεῖς!...

— Τὰς γραίας κυρίας; ἐπανάλαθεν ἐκεῖνος μηχανικῶς.

— Ναὶ τὰς γραίας κυρίας!... ὡς ἐπὶ παραδείγματι τὴν κ. de Bouillon!...

Καὶ μὲ τὴν ὁμότητα τῶν νεκρῶν γυναικῶν, τῶν νέων κορασίδων πρὸ πάντων, ἤρχισε νὰ ἀπαριθμῇ τὰ ἐλαττώματα τῆς δουκίσσης:

— Θὰ μὲ εἰπῇτε ἴσως ὅτι εἶναι δροσερὰ ἡ κ. de Bouillon;... ἀλλὰ δὲν τὴν παρατηρήσατε ποτέ;... ἀρωστιάτικο σαλκάμι!... καὶ οἱ ὀδόντες της;... τόσον τοὺς ἔτριψεν, τοὺς ἐπέλεκκισε, τοὺς διόρθωσεν ὥστε ὑπάρχει θέσις, δι' ἓνα ὀδόντα μεταξὺ τῶν δύο... ὅταν γελᾷ θαρρεῖς πῶς βλέπης κτένι... πολὺ μεταχειρισμένο... καὶ τὰ κάλλη της;... ὅταν ἐπακουμβᾷ τὸν βραχίονά της, πλατύνεται ὡς ἀναλυόμενος πάγος!... εἶναι ἀηδία καὶ σιμειωτέον ὅτι δὲν ἔμλει παρὰ μόνον διότι φαίνεται... διὰ τὰ λοιπὰ δὲν ἠξεύρω τίποτε... οὕτε ὑμεῖς.

Καὶ ἐνῶ ὁ κ. de Trène τετραρχημένος ἀπὸ τὸ παράδοξον τοῦτο κρᾶμα ἀναιδέως καὶ σεμνότητος τὴν παρετήρει περιέργως ἐκείνη ἐξηκολούθησεν.

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ εἶναι σχεδὸν βέβαιος, κατὰ τὴν καθιερωμένην φράσιν σας ὅταν πρόκειται περὶ τῶν πληροφοριῶν σας διὰ τὰ ἱπποδρόμια — ἀλλ' ὁ κύριος de Bouillon εἶναι πληροφορημένος, ἐκεῖνος!... Ταλαίπωρος κύριε Bouillon!...

— Δεσποινίς, — εἶπεν ὁ Ἰάκωβος ἐν μεγίστῃ ἀμηχανίᾳ — ἐὰν διὰ νὰ ἀλλάξῃ ἡ ἐμιλία, ὁμιλοῦσαμεν ὀλίγον περὶ τοῦ Γεράλδου;

— Ἔστω! τί λοιπὸν ἔχετε νὰ εἰπῇτε κατὰ τοῦ κ. Champreu.

— Τὶ νὰ εἰπῶ ἐναντίον του;... θεέ μου!... τίποτε δὲ ἔχω δεσποινίς, τίποτε!... εἶναι ὠραῖος, εἶναι πλούσιος, εἶναι καθὼς πρέπει!... ὅλοι οἱ ἄνδρες προσπαθοῦν νὰ τὸν ὁμοιάσουν καὶ ὅλοι αἱ γυναῖκες τὸν... τὸν θαυμάζουν!... καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους θὰ γένῃ σύζυγος θελκτικῆς νέας ὅπως ὑμεῖς δὲν θὰ ἔχη δικαίωμα νὰ παραπονεῖται διὰ τὴν τύχην του...

— ὦ!... δὲν σᾶς ζητῶ φιλοφρονήσεις!... εἰξεύρω ὅτι δὲν εἶμαι θελκτικὴ... εἶμαι δροσερὰ, εἶμαι νέα καὶ τίποτε περισσότερον!... Γνωρίζω ἐαυτὴν κάλλιστα... τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ προτερήματά μου... εἰξεύρω ὅτι δὲν μὲ εἶναι δυνατόν νὰ διορθώσω τὰ μὲν χωρὶς νὰ παραβλάψω τὰ ἄλλα, δι' αὐτὸ δὲ προτιμῶ νὰ κρατήσω τὸ ὅλον· ἀλλὰ τοιαύτη οἷα εἶμαι — ἐξηκολούθησε μὲ φωνὴν σχεδὸν σοβαρὰν — δὲν θὰ συζευχθῶ ποτὲ τὸν κ. de Champreu, οὕτε κανένα τῶν ὁμοίων του!... λέγετε ὅτι εἶναι ὠραῖος, ὅτι εἶναι καθὼς πρέπει;...

— Ἀναμφιβόλως!...

— Δὲν βαρύνεσθε!... ὁμοιάζει μὲ κούκλαν... εἶναι ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ὁποίους αἱ ἐφημερίδες ὀνομάζουσι: «εἷς ἐκ τῶν κομψοτέρων μας νέων τοῦ κόσμου»... εἶναι γελοῖον!... λέγετε ἐπίσης ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες τὸν μιμοῦνται καὶ ὅλοι αἱ γυναῖκες τὸν θαυμάζουν... ἀλλὰ ἠξεύρετε ἄριστα ὅτι ὑπάρχουσιν ἄνδρες, ὡς ὑμεῖς παραδείγματος χάριν, οἵτινες θὰ ἀπελπίζοντο ἐὰν τοὺς ὁμοιάζαν καὶ γυναῖκες, ὡς ἐμέ, οἵτινες τὸν περιγελῶσι...

— Ἀλλὰ σᾶς βεβαιῶ, δεσποινίς, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος ἐκπληκτος, ὅτι ποτὲ δὲν ἐφαντάσθην ὅτι τὸν περιπαίζετε...

Τὸν παρετήρησε.

— Ναὶ!... πράγματι φαίνεται ὅτι πιστεύετε αὐτὰ τὰ ὁποῖα λέγετε... Μὲ κρίνετε πολὺ αὐστηρῶς κ. de Trène... ἀφοῦ ἡδυνήθητε νὰ πιστεύσητε ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ γείνω σύζυγος ἀνθρώπου ὅστις διέρχεται τὸν βίον του νὰ δοκιμάζῃ λαϊμοδέτας, νὰ ἐφευρίσκη κοψίματα μαλλιών, καὶ νὰ ἀναιμιγνύῃ μυρωδικά...

Ὁ Ἰάκωβος ἐσκέφθη ὅτι ἔπρεπε, τοῦλάχιστον διὰ τὸν τύπον νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν φίλον του.

— Ἀλλὰ, δεσποινὶς ὁ Champreu δὲν ἀσχολεῖται ἀπόκλειστικῶς ὅπως τὸ νομίζετε... ἔχει καὶ ἄλλας ἀσχολίας...

Ἡ Μιμὴ τὸν διέκοψε :

— Ἀκριβῶς, ἔχει ἐπεισῶδια ἐρωτικά !... τοῦλάχιστον ὁ ἴδιος τὸ λέγει... ἡ ἀφίνει νὰ τὸ υποθέτουν... ἀγαπᾶται—πάντοτε αὐτὸς τὸ υποβάλλει—ἀπὸ τὴν κ. de Trène... ἀπὸ τὴν κ. de Garde, καὶ ἀπὸ πολλὰς ἄλλας... ἡ Germaine de Vieille—εἶναι αὐτὸς πάντοτε ποῦ ὀμιλεῖ—δὲν νυμφεύεται διότι ἀγαπᾷ κάποιον ὁ ὅποιος δὲν θέλει νὰ τὴν συζευχθῇ... καὶ δίδει νὰ ἐννοήσουν ἅριστα ὅτι ὁ κάποιος αὐτὸς εἶναι ὁ ἴδιος...

— Τὶ τὰ θέλετε, ... ἐγὼ δὲν πιστεύω τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ... καὶ ἐπὶ τέλους ἂν ἀκόμα εἶναι πραγματικὰ δὲν μὲ ἐλκύουν ;...

— Καὶ ὅμως αὐτὰ ἐλκύουν σχεδὸν ὅλας τὰς γυναῖκας.

— Ἐκτὸς ἐμοῦ !... Βλέπετε κ. de Trène, δὲν εἶμαι ὅπως μὲ νομίζουσι... καὶ ἐπειδὴ ἀναχωρεῖτε αὐριο δὲν θέλω νὰ σὰς ἀφήσω νὰ ἔχητε περὶ ἐμοῦ κακὴν ἐντύπωσιν... "Ω !... περὶ τὸν νὰ διαμαρτυρηθῇτε !... ἡξέωρ τί πιστεύετε, μ' ἐπιτρέπετε νὰ σὰς εἶπω τί πράγματι εἶμαι ;...

Ἐπάρχει ἡ Μιμὴ ποῦ γελᾷ καὶ πηδᾷ, ἐκείνη τὴν ἐπίαν γνωρίζετε... καὶ ἡ Μιμὴ καλὸ παιδί καὶ σοβαρὰ... ναί... σοβαρὰ, μὴ γελᾶτε... ἡ πραγματικὴ Μιμὴ, τὴν ὁποίαν δὲν γνωρίζετε, οὔτε ὑμεῖς, οὔτε οὐδεὶς ἄλλος... καὶ τὴν ὁποίαν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα δὲν θὰ γνωρίσωσι ποτέ... Ὁ κόμης ἐκθαμβος παρατήρει τὴν νεάνιδα καὶ τὴν εὗρισκε μεταμορφωμένην τὸ ὥρατον βαθύ της βλέμμα, τὸ πλῆρες φωτὸς, τὸν ὑπερθύμιζε τὴν θωπευτικὴν καὶ γλυκεῖαν παιδίσκην τῶν παρελθόντων χρόνων. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπληρώθησαν μὲ ἀνέκφραστον τρυφερότητα· δὲν ἐμειδία, καὶ ἐφάνετο περιμένουσα νὰ τὴν ὀμιλήσῃ. Καὶ ὁ Ἰάκωβος παραδόξως τεταραγμένος, ἡσθάνετο τὴν κεφαλὴν κενὴν καὶ τὸν λαιμὸν του στεγνόν. Ἄλμα τοῦ ἵππου τῆς Μιμῆς τὸν ἐξύπνησεν ἀπὸ τὴν ἀφρημένην ἐκείνην κατάστασιν. Τὴν εἶδε φεύγουσαν ἐνώπιόν του μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα τοῦ ἵππου της, μὲ τὴν ξανθὴν αὐτῆς κόμην ἀσημωμένην ἀπὸ τὸν ὠχρὸν ἥλιον τοῦ Φεβρουάριου, καὶ τοῦ ἀνοικτοῦ καστανοῦ χρώματος φόρεμα, τὸ σφικτὸν ἐπὶ τοῦ νεαροῦ καὶ λυγροῦ της σώματος, τῇ ἐφάνη ὡς ξανθὸν μετέωρον ὅπως τὴν εἶδεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξώς του. Ἐπρόφθασεν ὁμιλον κυνηγῶν, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐκφραστικὸς γέλως ἔδωκε τῇ κ. de Trène νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ νεαρὰ κόρη ἔγεινε καὶ πάλιν ἡ Μιμὴ « πρῶτη ἐκδοσις » ἐκείνη ἣτις « πηδᾷ καὶ γελᾷ »

* *

Τὴν ἐπιοῦσαν εἰς τὸ πρόγευμα ἡ Μιμὴ δὲν ἐφάνη. Ἡ μάχη της εἶπεν ὅτι ὑποφέρουσα ἀπὸ πονοκέφαλον ἡ Μιμὴ δὲν ἠθέλε νὰ φάγῃ, ἀλλ' ὅτι ἠγέρθη, καὶ ὅτι θὰ κατέβαινε ν' ἀποχαιρετίσῃ τοὺς ταξειδιώτας.

Ὅταν ἡ ἄμαξα ἣτις θὰ παρελάμβανε τὸν δοῦκα καὶ τὴν δούκισσαν καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ Περὶ, ἐστάθη πρὸ τοῦ ἐξώστου, ἡ νεαρὰ κόρη ἐφάνη καταβαίνουσα τὴν κλίμακα, ἀλλὰ τόσον λευκὴ ἐν τῇ λευκῇ κούτῃ ἐσθῆτι, τόσον καταβεβλημένη, τόσον ἡλλοιωμένη ἀπὸ τὴν προτεραιάν ὥστε ὁ ὥραιος Γεράλδος, ἀνέκραξε μὲ ἐνδιαφέρον.

— Θεέ μου !... Δεσποινὶς Μιμὴ, εἴσθε σοβαρῶς ἀσθενής ;...

Καὶ ἐκείνη ἀπὸντήσας γελοῦσα καὶ τινάζουσα τὴν ξανθὴν καὶ ἐμπερδευμένην τῆς κόμην :
— Σοβαρῶς ! ὦ !... ἡ δεσποινὶς Μιμὴ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι κάτι σοβαρόν !

Καὶ ἐπειδὴ διέκρινεν ὅτι ἡ μάμη τῆς καὶ ὁ κ. de Trène, ἐκπεπληγμένοι ἀπὸ τὸν θλιβερόν τόνον τοῦ γέλωτος καὶ τῆς φωνῆς τῆς τὴν παρετήρουν, προσέθεσε .

— Ἐνας μικρὸς κεφαλόπονος, ὅχι καλὸς !...

Ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Bouillon εἶχον ἤδη ἐμβῆ εἰς τὴν ἀμαξάν. Ὁ Ἰακώβος ἐπλησίασε τὴν μάμην διὰ νὰ ἀσπασθῇ τὴν χεῖρα τῆς καὶ παρετήρησεν ὅτι αὕτη μὲ ἀνθούχον βλέμμα ἐβλεπε τὴν Μιμὴν ἥτις γονυπετὴς ἐμπρὸς εἰς τὸν Πιερό ἐφίλει περιπαθῶς τὴν μεγάλαν αὐτοῦ τριχωτὴν κεφαλὴν.

Αἰσθανομένη ὅτι τὴν βλέπουν ὕψωσε τὴν κεφαλὴν αἰφνιδίως, ἐγένινεν ὀλοπόρφυρος καὶ ἐψιθύρισε :

— Λατρεύω τὸν Πιερό !...

Καὶ ἐπειδὴ ἡ μάμη τῆς τὴν ἠρώτα διὰ τοῦ βλέμματος, τὰ ἔχασε καὶ μηχανικῶς ἐπανελάβε :

— Εἶνε μικρὸς κεφαλόπονος... μικρὸς κεφαλόπονος !... Καὶ ἐκ νέου ἔκυψε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ τριχώματος τοῦ Πιερό... Ὁ κ. de Trène τὴν ἐπλησίασε καὶ μὲ τρέμουσαν φωνήν :

— Δεσποινὶς Μιμὴ, τῇ εἶπεν — ἐὰν ὁ Πιερό καὶ ἐγὼ δὲν ἀνεχωρούσαμεν ;... ἐὰν ἐμέναμεν μὲ ὑμᾶς... μὲ ὑμᾶς διὰ πάντα ;... θὰ σᾶς περνοῦσεν αὐτός ὁ μικρὸς κεφαλόπονος ;... λέγετε ;...

Ἄφησε τὸν Πιερό τόσον ὀρμητικῶς ὥστε τὸν κατρεκύλησε, καὶ ἀφῆσασα φωνὴν χαρᾶς, φωνὴν εὐλικρινῇ καὶ θερμῇ, ἔτρεξε πλησίον τοῦ Ἰακώβου καὶ κλαίονσα ἐρρίφη εἰς τὸν λαϊμόν του.

— Τέκνα μου, — ἐψιθύρισεν ἡ μάμη ἐκπληκτος καὶ κατευχαριστιμένη — μὴ στενοχωρεῖσθε λοιπόν...

Ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι ἐγέλων σκεπτόμενοι τὸ πεῖσμα τῆς δουκίσσης, ἀλλ' ἡ Μιμὴ δὲν ἔβλεπε τίποτε.

Ὑψωσε τοὺς γαλανοὺς αὐτῆς ὀφθαλμοὺς, ὑγροὺς ἀπὸ δάκρυα καὶ τῇ εἶπε :

— ὦ ! ναι !... τοιουτρόπως... μόνον ὑμεῖς θὰ γνωρίσητε τὴν πραγματικὴν Μιμὴν.

Κ. ΚΑΙ Ν.

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΜΑΣ ΧΡΟΝΟΣ

Ἐκεῖνος ποὺ ἀναλαμβάνει νὰ καταστρώσῃ τὸ φιλογικὸ ἀπολογισμὸ ἑνὸς χρόνου μας, κάνει τὴν ἴδια ἐντύπωση μὲ τὸν Ὑπουργὸ «τῶν Ἠλεκτρικῶν ἔργων» κάποιου βασιλείου τῆς Ἀσίας, ὅπου ὅλο κι ὅλο μιὰ μονάχα ἡλεκτρικὴ λάμπα ὑπάρχει. Τουλάχιστο, κατὰ τὴν ἰδέαν ἐκείνων ποὺ ἀρνοῦνται τὴν ὑπαρξὴ σημερινῆς μας φιλολογίας, εἴτε διότι κατώρθωσαν νὰ σχηματίσουν πλανημένη κρίση γι' αὐτὴν, εἴτε διότι δὲν κατώρθωσαν ποτὲς νὰ ἔλθουν σὲ καμμιά γνωριμία μ' αὐτήν. Ἀλλὰ, χάρις στὸ Θεό, δὲν εἶναι ἔτσι τὸ πρᾶγμα. Σ' αὐτὴ τῇ νέᾳ γενεᾷ παιδιῶν χωρὶς πατέρες, μαθητῶν χωρὶς δασκάλους ὑπάρ-